

Sygn. akt II Ka 166/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Pieńkowski

Protokolant: Marlena Achcińska

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2014 r.

sprawy: **P. S.**

obwinionego o czyny z art. 86 § 2 k.w. w zw. z art. 87 § 1 k.w., art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 18 lutego 2014 roku

sygn. II W 186/13

orzeka:

- I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za bezzasadną,
- II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 166/14

UZASADNIENIE

Komenda Miejska Policji w O. oskarżyła P. S. o to, że:

I. w dniu 26 stycznia 2013 roku około godz. 15.30 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu, kierując samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) na drodze publicznej nie zachował szczególnej ostrożności w ten sposób, że wjeżdżając na skrzyżowaniu z ul. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu ul. (...) samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) doprowadzając do zderzenia pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym;

tj. o czyn z art. 86 § 2 k.w. w zw. z art. 87 § 1 k.w.

II. w czasie i miejscu jak w punkcie I uczestnicząc w zdarzeniu drogowym, oddalił się z miejsca, czym nie zastosował się do obowiązku podania swoich danych personalnych, danych właściciela pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) oraz ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej

tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo **o ruchu drogowym**

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 18 lutego 2004 roku wydanym w sprawie o sygn. II W 186/13:

1. obwinionego P. S. uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów stanowiących wykroczenia z art. 86 § 2 k.w. w zw. z art. 87 § 1 k.w., art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym i za czyny te na podstawie art. 86 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 700 (siedemset) złotych;
2. na podstawie art. 87 § 3 k.w. orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym kategorii B na okres 10 (dziesięciu) miesięcy;
3. na podstawie art. 29 § 3 k.w. nałożył na obwinionego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów;
4. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony. Zaskarżył on w całości powyższy wyrok zarzucając wyrokowi:

- obrazę przepisów postępowania art. 34 k.p.w. w zw. z art. 92 k.p.k., a także art. 41 § 1 k.p.w. w zw. z art. 177 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, polegająca na niezapewnieniu prawidłowości postępowania polegającej na nieprzeprowadzeniu istotnego dowodu tj. naruszenia art. 410 k.p.k., mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia w postaci nie przesłuchania świadka R. G. oraz błędnej ocenie zebranego materiału dowodowego, mającej wpływ na treść orzeczenia, polegającej na stwierdzeniu, że świadek K. B. (1) widziała w dniu 26 stycznia 2013 roku obwinionego po godzinie 15.00 i rozmawiała z obwinionym wobec złożenia zupełnie innych zeznań zawartych w załączonym postanowieniu o umorzeniu dochodzenia z dnia 19 września 2013 roku w sprawie o sygn. PO - D 2163/13 oraz jeszcze odmiennych złożonych na rozprawie. Na tej podstawie obwiniony wniósł o:

- zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce lub o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego okazała się nie zasadna w stopniu oczywistym.

Kontrola instancyjna nie wykazała aby Sąd I instancji dopuścił się uchybień w postaci naruszenia przepisów postępowania to jest art. 34 k.p.w. w zw. z art. 92 k.p.w., art. 41 § 1 k.p.w. w zw. z art. 177 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. W prowadzonym postępowaniu, wbrew stanowisku obwinionego P. S. Sąd Rejonowy dokonał oceny wszystkich dowodów i ocenę tę w sposób należyty uzasadnił. Sąd Rejonowy wskazał dokładnie na podstawie jakich dowodów ustalono stan faktyczny w niniejszej sprawie oraz wskazał, którym dowodom nadał walor wiarygodności, a którym tego waloru odmówił i wskazał podstawy tej odmowy. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia odniósł się do wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego i w sposób staranny ocenił wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania występujących w sprawie świadków.

Skarżący podnosi naruszenie art. 34 k.p.w. w zw. z art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. a także art. 41 § 1 k.p.w. w zw. z art. 177 k.p.k. Przepis art. 34 k.p.w. nakazuje, by podstawę ustaleń faktycznych w sprawie stanowił wyłącznie materiał utrwalony w sposób określony przez przepisy proceduralne i ujawniony w trybie ustalonym przez kodeks oraz by orzekając, uwzględniano cały zgromadzony materiał dowodowy odnośnie do danej kwestii. Art. 410 k.p.k. stanowi, że Sąd rozstrzyga w sprawie, przyjmując za podstawę swej decyzji całokształt okoliczności, ale tylko tych, które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej.

Sąd Odwoławczy uznał, że zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Rejonowy przeprowadził pełne postępowanie dowodowe i jego wynik w sposób rzetelny ocenił, a następnie w sposób pełny i precyzyjny wykazał winę obwinionego P. S. w zakresie zarzucanych mu czynów. Wszystkie dowody zostały przez Sąd I instancji szczegółowo i wnikliwie omówione, Sąd wskazał którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a którym wiarygodności odmówił i stanowisko swoje

szczegółowo uzasadnił. Ocena zeznań świadków dokonana przez Sąd Rejonowy jest logiczna i w sposób prawidłowy uzasadniona. W ocenie Sądu wbrew stanowisku obwinionego zaprezentowanego w apelacji Sąd I instancji szczegółowo wyjaśnił rozbieżność w zeznaniach świadka K. B. (1), a wyjaśnieniami obwinionego co do obecności obwinionego w hotelu w dniu 26 stycznia 2013 roku w godzinach popołudniowych i ocenę tę Sąd odwoławczy w całości podziela. W trakcie postępowania przygotowawczego świadek K. B. (1), której zeznania są kluczowym dowodem w sprawie zeznała, że obwiniony P. S. w ciągu dnia (26 stycznia 2013 roku) znajdował się w stanie po spożyciu alkoholu i spożywał alkohol w postaci piwa. W godzinach popołudniowych P. S. przyszedł do K. B. (1), która miała dyżur w recepcji hotelu, próbował przekazać świadkowi kluczyki do swojego samochodu. Obwiniony był bardzo zdenerwowany, łapał się za głowę. Świadek zeznała również, że od obwinionego wyczuła woń alkoholu. Świadek powiedziała obwinionemu, aby udał się do pokoju hotelowego i odpoczął. Po około pół godziny obwiniony ponownie przyszedł na recepcję i zapytał się K. B. (1) czy w hotelu jest monitoring, gdy usłyszał od świadka odpowiedź przeczącą, powiedział „jak będą się pytali o niego z CBS to on cały czas nie opuszczał hotelu”. Świadek ten swoje zeznania potwierdziła w toku postępowania sądowego. Zdaniem Sądu Rejonowego taka wersja zdarzenia jest wiarygodna. Sąd Rejonowy wyczerpująco uzasadnił swoje stanowisko dlatego dał wiarę zeznaniom tego świadka. Zeznania tego świadka są logiczne i konsekwentne. Świadek jest dla obwinionego osobą obcą, nie miała więc żadnego powodu aby zeznawać na niekorzyść obwinionego. Zdaniem Sądu Okręgowego wersja wydarzeń przedstawiona przez świadka K. B. (1) była podstawą ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Rozbieżności w zeznaniach świadka co konkretnej godzinie rozmowy z obwinionym nie są na tyle istotne aby mogły przesądzać o niewiarygodności świadka i potwierdzać wersję obwinionego gdyż świadek jednoznacznie wskazała, iż nie jest w stanie podać czy obwiniony był w hotelu w godz. 15-16. Pozostałe dowody w sprawie: notatka służbowa (k. 10) potwierdzająca okoliczność korzystania przez P. S. w dniach 25-28 stycznia 2013 roku samochodu O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) potwierdza wersję zdarzenia podaną przez świadka K. B. (1).

Sąd Rejonowy również dokładnie wskazał w uzasadnieniu wyroku dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego P. S. Analiza wyjaśnień obwinionego prowadzi do wniosku, że obwiniony przez cały czas trwania postępowania konsekwentnie twierdził, że to nie on prowadził samochód i nie on był sprawcą kolizji drogowej w dniu 26 stycznia 2013 roku. Zdaniem Sądu wyjaśnienia obwinionego miały na celu uniknięcie przez niego odpowiedzialności karnej. Również w apelacji obwiniony w dalszym ciągu nie przyznaje się do popełnienia czynu, tylko twierdzi, że samochód użytkował jego kolega R. G.. Obwiniony w apelacji twierdzi, że K. B. (1) przesłuchiwana w charakterze świadka w sprawie prowadzonej przez Komendę Miejską Policji w O. (...) zeznała, że pracując w hotelu w dniu 26 stycznia 2013 roku od godz. 7.00 do godz. 19.00, obwinionego widziała jedynie w godzinach porannych. Postępowanie w sprawie (...) postanowieniem z dnia 19 września 2013 roku zostało umorzone. Podnieść należy, że postępowanie w sprawie (...) dotyczyło zupełnie innej kwestii. Sąd nie dopatrzył się odmienności poza wskazanymi wyżej nieścisłościami co do godziny rozmowy z obwinionym w zeznaniach świadka K. B. (1) złożonych w toku postępowania o czyn z art. 288 § 1 k.k., gdzie obwiniony występował w roli pokrzywdzonego, a treścią jej zeznań w niniejszym postępowaniu. Nie sposób się jednak odnieść do przytoczonych fragmentów zeznań K. B. (1), bowiem obwiniony w uzasadnieniu apelacji w sposób wybiórczy traktuje materiał dowodowy z innej sprawy, cytuje wyrwane z kontekstu fragmenty zeznań świadka i wysnuwa własne wnioski.

Obwiniony podnosi w apelacji również obrazę przepisu art. 41 § 1 k.p.w. w zw. z art. 177 k.p.k., a w szczególności eksponuje nieprawidłowości jakie jego zdaniem wystąpiły wskutek nieprzesłuchania w charakterze świadka R. G.. Z akt sprawy wynika, że Sąd wzywał R. G. na rozprawę, którą z uwagi na jego niestawiennictwo czterotnie odraczano. Sąd na rozprawie w dniu 12 lutego 2014 roku wyjaśnił dlaczego odstąpił od przesłuchania R. G., wszelkie próby wezwania i doprowadzenia R. G. na rozprawę zakończyły się niepowodzeniem. Z informacji Komendy Powiatowej Policji w O. wynika, że przeciwko R. G. prowadzone jest postępowanie, zastosowano wobec niego dozór policyjny, na który nie stawia się on od 4 października 2013 roku. Prawdopodobnie R. G. przebywa za granicą, ale nie można ustalić jego adresu jak również nie jest możliwe przeprowadzenie przesłuchania świadka w drodze międzynarodowej pomocy prawnej. Obwiniony nie zgłosił nowych wniosków dowodowych ani nie żądał uzupełnienia materiału dowodowego.

Wobec powyższego Sąd nie podzielił argumentów przedstawionych w apelacji przez obwinionego i nie znalazł podstaw do kwestionowania zarówno oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy jak i poczynionych w oparciu

o nią ustaleń faktycznych. Apelacja stanowi jedynie opartą o odmienną wersję zdarzenia polemikę z pisemnymi motywami zaskarżonego orzeczenia. Obwiniony P. S. wielokrotnie miał okazję do wyjaśnienia przedmiotowego zdarzenia. Najpierw jednak uciekł z miejsca kolizji pokrętnie później tłumacząc motywy tego postępowania, następnie wskazywał, że samochód wzięła jakaś nieznana mu osoba, a na końcu wskazał jako sprawcę zdarzenia kolegę, który się ukrywa i którego przesłuchanie nie jest możliwe. Słusznie i prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił taką postawę obwinionego jako próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej za swoje czyny i tak pokrętną wersję zdarzeń przedstawioną przez obwinionego nie dał wiary.

Dlatego też na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymano w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. i art. 119 kp.w. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.